

Anh Lê chuy n

NGU N N C M T - Tôi đã vi ng nhi u Nghĩa trang.

Trí nh c a tôi l u gi nh u hình nh. Trong s đó, có m t th hình nh r t th m l ng, nh ng th ng gây trong tôi nh u c m xúc và suy nghĩ. Th hình nh đó là các nghĩa trang.

Tôi đã vi ng nhi u nghĩa trang. T i Vi t Nam, t i Ý, t i Đ c, t i Pháp, t i Nga, t i Vaticăng. Tôi đ n vi ng các nghĩa trang, ch ý đ suy g m, c u nguy n, và cũng đ tìm c m nghi m. Có th c m nghi m ch tìm đ c nghĩa trang. Tôi đã nghĩ nh v y và đã làm nh v y, khi tôi vi t lu n án: "Đau kh c a tình yêu".

Đã có nh ng c m nghi m đ c đáo in r t sâu vào lòng tôi t các nghĩa trang. Đ c bi t là t nh ng dòng n c m t nghĩa trang.

Có nh ng n c m t c a tình yêu d t dào.

Có nh ng n c m t c a n i bu n, nhưng nh .

Có nh ng n c m t c a lòng h i h n khôn nguôi.

Có nh ng n c m t c a t m lòng tha th mu n màng.

Có nh ng n c m t c a ân tình, hi u nghĩa.

Có nh ng n c m t c a ni m tin sâu s c mong ch .

Khi đi sâu h n m t chút gi a các dòng n c m t, tôi có th c m nghi m đ c m t s khám phá quan tr ng:

Khám phá ra nh ng chân lý nhân sinh.

Khám phá ra nh ng hy v ng u đ .

Khám phá ra chính mình.

Khám phá ra chân lý.

Nh ng n c m t nghĩa trang là nh ng ti n bi t thân thi t. Ti n bi t ng i đã ch t, ng i vĩnh vi n ra đi. S ch t là m t s th t không c n bàn t i. Nh ng đó l i là m t chân lý c c k quan tr ng.

Bất cứ ai, rồi cũng phải chết. Cái chết đáng sợ. Nhưng đáng sợ hơn là cái gì đằng sau cái chết. Đáng sợ, vì nó quá bất ngờ. Bất tử đâu, trong sự sống, cũng có những người chết vì thế mà đang khóc rống rã đêm ngày.

Ở đây, tôi xin trích đoạn một đoạn Phúc Âm: "Có một ông nhà giàu kia, một gia đình là giàu có, ngày ngày yến tiệc linh đình. Ông có một người nghèo khổ tên là Ladarô, một người nghèo khổ mình, nằm trước cửa nhà ông nhà giàu đó. Anh thèm được những gì trên bàn ăn của ông và rồi xin ăn mà ăn cho đỡ đói. Ông thêm một con chó để nhìn người nghèo khổ của anh ta. Thấy vậy, người nghèo khổ này chết, và được thiên thần đem vào lòng ông Abarham. Ông nhà giàu cũng chết, và được ta đem chôn. Rồi đến ngày kia, đang khi chôn cất hình, ông ta ngước mắt lên, thấy người Abarham ở trên trời xa, và thấy Ladarô trong lòng người. Thấy vậy ông ta kêu lên: Người Abarham, xin thương xót con, xin sai anh Ladarô nhúng dầu ngón tay vào nước, bôi trên lưng tôi con cho mát, vì ở đây con bị lửa thiêu đốt khổ lắm. Ông Abarham đáp: Con ơi, hãy nhớ lại: suốt đời con đã nhận phần thừa của con người. Còn Ladarô suốt đời chịu toàn những vất vả nhọc nhằn. Bây giờ Ladarô được an nghỉ đây, còn con thì phải chịu khổ hơn khổ. Hơn nữa, giữa chúng ta đây và con đã có một vực thẳm quá lớn, đời này bên này muốn qua bên kia cũng không được, mà bên kia có qua bên này cũng không được" (Lc 16,19-26).

Vì dĩ ngôn trên, Chúa dạy ta những chân lý quan trọng. Ai cũng phải chết. Nhưng sự Chúa đánh giá trong những ngày sau khi chết thì quan trọng vô cùng quá sự sống con người suy nghĩ. Những người phú hộ đó sống đời này được đầy đủ, sung sướng, an nhàn, xét mình chết thì chết thì nghĩ gì là xúc phạm Chúa, chết thì nghĩ gì là làm hại ai. Những người phú hộ đó đã bỏ rơi vào những người nghèo khổ. Cho vì sự sống thì người chết thì người sống, thì người liên đới, thì người chia sẻ, thì người xót thương. Trái lại, người ăn mày kia đã được lên thiên đàng. Vì dù bị chìm trong cơn bão, anh đã sống nhờ sống nhờ và được khiêm nhường, hiến dâng và chân thành. Không được người đời chia sẻ, anh phải sống đối khổ, những anh sống chia sẻ với một con chó đói ăn.

Như vậy Chúa, những người sống trên trời đã được người nghèo khổ nhận ra một cách sâu sắc trong những dòng nhạc của một bài thánh ca. Những chân lý đó đã thay đổi đời người.

Ngoài ra, bất tử bao người nằm trong nghĩa trang và khóc tại nghĩa trang cũng đã tìm được hy vọng cuộc đời qua một người khác.
Khám phá ra hy vọng.

Không thì người trẻ người hèn, tôi đã chết người kiên nhẫn người sống người trẻ. Họ đã trẻ với những dòng nhạc của

một câu chuyện nào đó. Người đó cứu người cho họ. Người đó khóc vì họ thay vì nói với họ.

Một lúc bất ngờ, tôi Chúa Giêsu phán xua trở thành chuyện đời họ. Chúa an ủi họ rằng: "Người tôi khám phá không còn thấy thu hoạch. Người tôi đau khổ vì họ. Hãy vượt qua bất kỳ nghĩa của câu này: Cha muốn lòng nhân, chứ đâu cần của cải. Vì Cha đời, không đời kêu gọi người công chính, mà đời kêu gọi người tội lỗi" (Mt 9,12-13).

Nhưng tôi dường đó đã đi sâu vào lòng họ. Cõi lòng vẫn đóng kín, khoá chặt, chặt chẽ và nhúng vào uất, thất vọng, nay mở ra để họ tràn vào.

Họ cảm thấy mình được xót thương, được yêu thương. Họ sám hối. Họ cảm thấy mình được tha thứ. Và chính họ cũng dường tha thứ. Một sự bình an lạ lùng trùm phủ tâm hồn họ. Họ ra đi bình an trong sự tin tưởng phó thác tuyệt đối Chúa giàu lòng thương xót. Họ khóc vì xúc động, đây là những dòng nước mắt đầy tình cảm.

Nhưng người chúng tôi cũng không cảm được nước mắt. Nhưng dòng nước mắt họ không nói nên lời, nhưng người ngạo niếm họ vượt qua được. Khám phá ra chính mình.

Tôi những nghĩa trang, thấy người ta khóc, nhất là khi chính mình khóc, tôi nghe được tiếng Chúa Giêsu nói: Cha thương con, Cha thương mọi người. Cùng với tôi Chúa trao ban tình yêu, tôi khám phá ra chính mình tôi, với những vết thương, với những tang tóc đau buồn. Khám phá ra chính mình trong sự thức tỉnh.

Khám phá để giúp vượt qua những cái nhìn. Nhìn vào mình. Nhìn vào những công việc của mình. Nhìn vào những khác. Nhìn vào cuộc đời.

Đó cũng nhận ra rằng: dù với những yêu cầu, tôi mong manh, tôi vẫn được Chúa gọi với tình xót thương:

Gọi hãy cảm thấy.

Gọi hãy chia sẻ.

G i hãy tr v .

G i hãy hi n dâng.

G i hãy c u nguy n và đ n t .

G i hãy sám h i và tín thác.

G i hãy v t qua s ch t và m i nghĩa trang, đ bay vào cõi phúc đ i đ i.

n g i đó s th c hi n đ c, m i n là tôi b i t nh n Chúa, i i trong tình Chúa yêu th ng. Nh i Chúa kêu g i: "Hãy i i trong Cha, nh Cha i i trong các con" (Ga 15, 4).

GM JB Bùi Tu n
